

Arrest

nr. 107 411 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beide handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 november 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 14 januari 2013 aan de verzoekers ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM:

D.A. geboren te Petropavlosk op x/x/1992, K.A. geboren te Atchoi-Martan op x/x/1984 + kind:

D.D. geboren te Luik op x/x/2010 D.M-A geboren te Izegem op x/x/2012

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 06/11/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, het overige medische attest (25/10/2012) vertoont evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. De andere attesten in bijlage (26/06/2012 en 15/06/2012) kunnen niet in overweging worden genomen aangezien deze ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 26/11/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

1.3 Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoeker. Deze beslissing wordt op 14 januari 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.T.K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K.A. geboren te Atchoi-Martan op x/x/1984, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

1.4 Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoeker en de minderjarige kinderen van de verzoekers. Deze beslissing wordt op 14 januari 2013 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.T.K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D.A. geboren te Petropavlovsk op x/x/1992, nationaliteit Rusland (Federatie van)

+kinderen

D.D., geboren te LUIK op x/x/2010

D. M-A., geboren te IZEGEM op x/x/1992

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij betoogt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen zijn in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waardoor er sprake is van een gebonden bevoegdheid alsook dat er ten aanzien van de verzoekers reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zijn uitgevaardigd die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer, waardoor er sprake is van een herhaald bevel.

De verweerder licht de exceptie als volgt toe:

“Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 7°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat

de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven ten aanzien van beide verzoekers een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekers respectievelijk reeds op 12.10.2010 en op 18.11.2011 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers de schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Ter terechtzitting verklaart de raadsvrouw van de verzoekers zich, wat deze exceptie van niet-ontvankelijkheid betreft, te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden beide bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een feitelijke vaststelling die door de verzoekers niet wordt betwist. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekers geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel voeren de verzoekers een schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat de verzoekers zich beperken tot een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM zonder daarbij uiteen te zetten waarom de bestreden beslissing deze bepaling schendt. De Raad merkt op dat onder 'middel' in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dus dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoekers verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, zodat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onontvankelijk is. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekers geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond. De verzoekers tonen niet aan dat zij over het rechtens vereiste belang beschikken in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaat om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten in zoverre het de tweede en de derde bestreden beslissing betreft. De gegrondheid van de voormelde exceptie waar wordt gesteld dat het om een herhaald bevel gaat, dient dan ook niet te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als "de bestreden beslissing".

4.2 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Ze betogen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en lichten het middel als volgt toe:

"Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen, hetgeen in casu niet gebeurde;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan, hetgeen in casu niet gebeurd is ;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De beslissing is heel kort gemotiveerd als volgt :

(...)

Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissing van onontvankelijkheid getroffen werd door de attaché, zonder dat het medische dossier aan de arts-ambtenaar voorgelegd werd;

Dat ter ondersteuning van de aanvraag 9 ter ingediend op 26.11.2012 de volgende geïnventarierde medische documenten voorgelegd werden :

standaard medisch attest dd.06.11.2012 van dokter B, met aangehecht medisch verslag dd. 25.10.2012 van Dr. B. medisch attest dd.26.06.2012 van Dr. B.

medisch attest dd. 15.06.2012 van Dr.S.

Dat deze beslissing artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 schendt

Dit artikel, laatste versie , luidt als volgt :

(...)

Dat dient te worden vastgesteld dat bij het indienen van de aanvraag dd;26.11.2012 in totaal vijf medische attesten van het type DVZ werden gevoegd. NL

- standaard medisch attest dd.06.11.2012 van dokter B., met aangehecht medisch verslag dd. 25.10.2012 van DR.B.

- medisch attest dd.26.06.2012 van Dr. B.

- medisch attest dd. 15.06.2012 van Dr. S.

De attaché meent de attest dd. 26.06.2012 en 15.06.2012 te mogen uitsluiten, om de reden dat deze attesten ouder zijn dan drie maanden;

De verzoekende partij heeft een volledig dossier laten geworden teneinde de DVZ een overzicht te geven van de behandelingen in België en een zo volledig mogelijk dossier in te dienen, dat ook naar de duur van de behandeling verwijst;

Dat verzoekende partij hierbij precies de vereisten van artikel 9 ter tegemoet komt, daar waar gesteld wordt dat "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte"

De wet stelt nergens dat de "nuttige elementen" niet ouder mogen zijn dan drie maand, noch dat zij om die reden niet in aanmerking mogen worden genomen;

Dit zou trouwens volledig zinloos zijn ivm "ernstige" ziekten die bijna vanzelfsprekend een langdurige follow-up vorderen;

Dat rubriek B zelf opgeteld is als volgt :

"Onder de rubriek "B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag). "

Dat de verzoekende partij zich hierbij strikt aan gehouden heeft;

Dat verder dient te worden opgemerkt dat dat het model medisch getuigschrift een bijzonder summier medisch attest is waar nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie 'te wegen'.

In casu dient het op 05.04.2012 geboren kind minstens thans om de 3 à 4 maand naar neurochirurgisch consultatie gaan met controle RX van de schedel totdat het kind ongeveer 2 jaar wordt en uiteraard voor zover de evolutie probleemloos verloopt.

Dat de bijlage die aan het SMA dd. 06.11.2012 van DR B, Neurochirurg werd gevoegd zoals vermeld onder rubriek B, de chirurgische antecedenten van het pasgeborene beschrijft :

- op 07.05.2012 (op één maand) laparoscopisch herstel grote sliding hernia met uitvoeren Nissen fundoplication, uitgevoerd UZ GENT

- op 04.09.2012 (dus op vijf maand) cranioplastie voor congenitale scaphocephalie uitgevoerd UZ Gent;
- Dat zelf voor iemand die geen dokter is, het toch onmiddellijk duidelijk is dat de pasgeborene heel zware chirurgie nodig had aan spijsverteringstelsel en schedel;*
- Dat ook onmiddellijk duidelijk was dat het om serieuze aandoeningen ging, en dat wat de schedel betreft het pas aan het herverbenen was : "in de craniectomie sleuf bemerken we bij palpatie het ontstaan van meerdere boteilandjes, wijzende op een reeds op til zijn van herverbening"*
- De attaché stelt desondanks dat de medische attesten, voorgelegd door verzoekende partij , met name de M.A. d.d. 25.10.2012 en bijlage 25.10.2012 "geen enkele uitspraak (tonen) omtrent de graad van de ernst van de ziekte" en dat bij de initiële aanvraag "geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift*
- Uit niets blijkt dat in deze de ambtenaar-geneesheer geconsulteerd werd om na te gaan of de aandoening waaraan het kindje lijdt verschillende gradaties van ernst kent. De ambtenaar-dossierbehandelaar heeft in deze geen appreciatieruimte.*
- Dat meteen dient te worden vastgesteld dat de attaché oordeelt buiten de bevoegdheid die hem door de wet is toegewezen;*
- De oordeel betreft inderdaad een inhoudelijke beoordeling van medische gegevens, beoordeling dit uitsluitend tot de arts attaché behoort en waarvoor de administratieve attaché onbevoegd is;*
- Dat moet vastgesteld worden dat de standaardmotivering van de bestreden beslissing louter in algemene bewoordingen geredigeerd is, zonder enige concretisering met persoonlijke gegevens verwijzend naar het dossier van verzoeker;*
- Dat het zodoende voor verzoeker bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk is dat verweerder wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van de vijf medische attesten die werden voorgelegd.*
- Dat de bestreden beslissing zodoende formeel niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;*
- Dat de Raad van State, ARREST nr. 221.438 van 21 november 2012 in de zaak A. 203.066/XIV-33.859 die de beslissing van de Raad voor Vreemdelingen arrest nr. 70.699 van 25 november 2011 bevestigde , het volgende oordeelde*
- Beoordeling*
- 6. Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een "gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend" gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de "ernst van de aandoening", er is geen specifieke vraagstelling over de "graad van ernst" voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag."*
- Dat verzoeker verder betwist dat de beoordeling of de graad van ernst van de ziekte al dan niet voldoende omschreven is, toekomt aan verweerder zonder enig medisch advies;*
- Artikel 9 ter, § 1, 5de lid VW bepaalt: De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar- geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*
- Wanneer verweerder stelt dat de graad van ernst niet vermeld is, impliceert dit onmiddellijk een medische beoordeling en deze kan niet anders dan door een geneesheer geëvalueerd worden;*
- Zodoende dient verweerder, alvorens uitspraken te doen omtrent de graad van ernst van een ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase van beslissingen op basis van artikel 9 ter VW een adviseur-geneesheer te raadplegen;*
- Dat de bestreden beslissing zodoende artikel 9ter, §1, lid 5 V.W. schendt.*
- Dat verzoeker tot slot aanvoert dat hij - zoals hoger gezegd - verschillende standaard medisch attesten voorgelegd heeft.*

Daarop staat bij ziekte en graad van ernst de gestelde diagnose hetgeen voor een geneesheer, maar in casu ook reeds voor een ambtenaar met de graad van attaché, op zich voldoende duidelijk wijst op de graad van ernst van de pathologies waaraan het kindje lijdt;

Bovendien zal voor een geneesheer de voorgeschreven aard en hoeveelheid medicatie ook verder voldoende duidelijk wijzen op de graad van ernst van de ziekte;

Dat de bestreden beslissing zodoende alleszins onredelijk is en verweerder zijn materiële motiveringsplicht heeft geschonden, alsmede het redelijkheidsbeginsel;

Dat verder nog dient te worden gesteld dat de beslissing getroffen werd zonder in achtneming van alle voorgelegde elementen of op basis van een foutieve lezing van de voorgelegde medische gegevens;

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd”.

4.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, en meer specifiek artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat het door de verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift d.d. 6 november 2012 niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Er wordt verder gepreciseerd dat het genoemde standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak bevat omtrent de graad van ernst van de ziekte, dat dit standaard medisch getuigschrift verwijst naar attesten in bijlage doch dat het bijgevoegde attest d.d. 25 oktober 2012 ook geen uitspraak over de graad van ernst van de ziekte vertoont en dat de overige bijgevoegde attesten ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en derhalve niet in overweging kunnen worden genomen.

In casu geeft de bestreden beslissing derhalve duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de motieven van de bestreden beslissing, waaruit zij de motieven van de bestreden beslissing kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

4.4 Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, hetgeen de verzoekers *in fine* van hun betoog ook vermelden.

De materiële motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt samen met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet onderzocht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”

Artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, § 1, vierde lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit de samenlezing van artikel 9ter, § 1, vierde lid en 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1° Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

2° Het medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

4.5 Het staat *in casu* buiten betwisting dat de verzoekers een standaard medisch getuigschrift volgens het geijkte model hebben voorgelegd bij hun medische verblijfsaanvraag. Derhalve is voldaan aan de eerste ontvankelijkheidsvoorwaarde bepaald bij artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet

De verweerder heeft vervolgens geoordeeld dat dit standaard medisch getuigschrift, *d.d.* 6 november 2012, *“geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte”* zodat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers bij hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in totaal 4 (medische) attesten, en niet vijf zoals de verzoekers verkeerdelijk beweren, hebben overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Het gaat met name om:

- Een standaard medisch getuigschrift *d.d.* 6 november 2012 van dokter B, neurochirurg.
- Een medisch attest *d.d.* 25 oktober 2012 van diezelfde dokter B.
- Een medisch attest *d.d.* 26 juni 2012 van dokter J.B., kinderarts
- Een attest met anamnese, behandeling en verwijzing *d.d.* 15 juni 2012 van diezelfde dokter J.B.

Wat de twee laatste attesten betreft, motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. (...) De andere attesten in bijlage (26/06/2012 en 15/06/2012) kunnen niet in overweging worden genomen aangezien deze ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.”*

De verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze oudere attesten waarnaar in het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen en die hieraan zijn toegevoegd, niet

mag uitsluiten om reden dat zij ouder zijn dan drie maanden. Zij menen dat de wet nergens stelt dat de “nuttige inlichtingen” niet ouder mogen zijn dan drie maanden, noch dat zij om die reden niet in aanmerking kunnen worden genomen. De verzoekers verwijzen hiertoe naar het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”

De verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat omtrent de “nuttige en recente” inlichtingen vermeld in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, nergens is bepaald dat deze niet ouder mogen zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de verblijfsaanvraag, evenwel verliezen de verzoekers zowel de aard als de concrete motieven van de bestreden beslissing uit het oog. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verweerder *in casu* heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van de verzoekers en dit in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, en dit om reden dat het door de verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift bij gebrek aan vermelding van de graad van ernst van de ziekte niet voldoet de vereiste van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, vereiste die is ingeschreven op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag.

Zodoende staat vast dat de verblijfsaanvraag van de verzoekers nooit voorbij het stadium van de documentaire ontvankelijkheid is geraakt, zodat met de bestreden beslissing geenszins een uitspraak wordt gedaan over de vraag of de aandoeningen van de minderjarige zoon van de verzoekers en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of van verblijf al dan niet een grond kunnen vormen voor een toekenning van een machtiging tot verblijf.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in zijn geheel gelezen, blijkt nergens dat het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van deze wet zoals hoger geciteerd een ontvankelijkheidsvereiste zouden uitmaken. De gronden tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden limitatief bepaald in artikel 9ter, § 3 en volgende van de vreemdelingenwet. Aangezien ontvankelijkheidsvereisten uitdrukkelijk moeten worden geregeld, dient te worden aangenomen dat het overmaken van “*alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft*” geen ontvankelijkheidsvereiste betreft. Deze bepaling behelst dan ook een element dat aan bod kan komen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, en is gelieerd aan het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat het de ambtenaar-geneesheer toekomt om (inhoudelijk) te oordelen en advies te verstrekken omtrent het in artikel 9ter, § 1, eerste lid vermelde risico, de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet staat duidelijk los van en is zonder invloed op de ontvankelijkheidsvereiste voorzien bij artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Aangezien *in casu* werd vastgesteld dat de verblijfsaanvraag van de verzoekers met toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is, kunnen de verzoekers in dit geval niet dienstig verwijzen naar het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dat, zoals hoger gesteld, alleszins niet op de (documentaire) ontvankelijkheid van de aanvraag betrekking heeft.

4.6 In de bestreden beslissing worden alle door de verzoekers voorgelegde (medische) attesten in rekening genomen. De verzoekers betwisten niet dat in het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 6 november 2012 zelve geen graad van ernst van de aandoening(en) van hun zoon vermeld wordt. De Raad stelt vast dat deze vaststelling correct en redelijk is, uit geen van de vermeldingen in het eigenlijke standaard medisch getuigschrift blijkt wat de graad van ernst is van de aandoening(en) van de zoon van de verzoekers.

4.7 De verzoekers menen in eerste instantie evenwel dat de graad van ernst ook kan blijken uit een medisch attest waarnaar in het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk wordt verwezen en dit ongeacht het feit dat de betreffende attesten ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag. De zienswijze van de verzoekers gaat echter niet op.

Hoewel wel kan worden aanvaard dat de arts die het standaard medisch getuigschrift dat volledig aan de wettelijke vereiste vorm voldoet, uitdrukkelijk verwijst naar andere medische attesten die als bijlage aan het standaard medisch attest worden gevoegd waardoor deze attesten geacht kunnen worden deel uit te maken van het standaard medisch getuigschrift, kan niet worden aanvaard dat de graad van de ernst van de ziekte zou blijken uit een attest dat *de facto* ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet vereist immers, en dit op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag, dat de ziekte, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling moeten blijken uit een vormelijk correct standaard medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de corresponderende verblijfsaanvraag. Het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient te worden gelezen in zijn geheel en zoals gesteld kunnen hierin twee cumulatieve ontvankelijkheidsvereisten worden ontwaard. De onder punt 4.4 besproken, tweede cumulatieve ontvankelijkheidsvereiste dient dan ook in haar geheel te worden gelezen, de verschillende elementen die er deel van uitmaken vertonen een onderlinge samenhang en dienen globaal aanwezig te zijn om te kunnen besluiten tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. De bij artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde kan dan ook niet worden omzeild door, wat betreft onder meer de graad van ernst van de ziekte, in het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk te verwijzen naar een aantal medische attesten die ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en zodoende te verwijzen naar attesten die zelf niet voldoen aan de bij artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalde vereisten waaraan ook het standaard medisch getuigschrift dient te voldoen. Dergelijke handelswijze beantwoordt niet aan het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvan de *ratio legis* duidelijk is dat het aan de aanvrager toekomt om een standaard medisch getuigschrift over te maken waarin een arts op een datum die niet verder ligt dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de verblijfsaanvraag attesteert omtrent drie onderscheiden elementen, met name: de ziekte, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandelingen.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch is het in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat de verweerder heeft geoordeeld dat de graad van de ernst van de ziekte niet vermeld wordt in het standaard medische getuigschrift *d.d.* 6 november 2012 en dat de attesten van 26 juni 2012 en 15 juni 2012 dienaangaande niet in overweging kunnen worden genomen omdat ze ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. Het desbetreffende motief van de bestreden beslissing berust op zowel juridisch als feitelijk correcte grondslagen.

4.8 Waar de verzoekers bekritisieren dat het model standaard medisch getuigschrift nergens *an sich* de rubriek voorziet om de ernst van de aandoening te wegen, beperken zij zich tot een louter theoretische betoog aangaande het model van standaard medisch getuigschrift dat gepubliceerd is als bijlage aan het Koninklijk besluit 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het is inderdaad zo dat in dit model nergens een specifieke vraagstelling wordt opgenomen in verband met de graad van ernst van de ziekte. Dit neemt echter niet weg dat de ontvankelijkheidsvereiste ter zake duidelijk is, met name dient het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet op straffe van niet-ontvankelijkheid drie onderscheiden elementen te bevatten: de ziekte, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Bij gebrek aan duidelijke vraagstelling omtrent de graad van ernst van de ziekte in het tevens op straffe van niet-ontvankelijkheid te hanteren model van standaard medisch getuigschrift, volstaat het dan ook dat de graad van ernst van de ziekte blijkt uit het geheel van de vermeldingen van het standaard medisch getuigschrift (*cf.* RvS 11 januari 2013, nr. 222.013; RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

Met hun louter theoretische betoog dat nergens op de concrete elementen van de zaak of de concrete motieven van de bestreden beslissing wordt betrokken, tonen de verzoekers echter niet aan dat *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het administratief dossier is geoordeeld dat het standaard medisch attest geen graad van ernst van de ziekte vermeldt.

4.9 Waar de verzoekers verwijzen naar het medisch attest dat als bijlage ging aan het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 6 november 2012 waarop de chirurgische antecedenten van hun zoon worden vermeld en waarop vermeldt wordt dat “*in de craniëctomie sleuf bemerken we bij palpatie het ontstaan van meerdere botelandjes, wijzende op een reeds op til zijn van herverbening*”, blijkt uit de stukken van

het administratief dossier dat de verzoekers verwijzen naar het attest *d.d.* 25 oktober 2012 van dokter B, neurochirurg.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekers zich beperken tot het citeren van enkele passages uit het desbetreffende medisch attest, en de loutere bewering dat het zelfs voor iemand die geen dokter is duidelijk is dat hun zoon heel zware chirurgie nodig had aan spijsverteringsstelsel en schedel zodat het duidelijk om een serieuze aandoeningen ging. Het betoog van de verzoekers komt er op neer dat zij het niet eens zijn met het oordeel in de bestreden beslissing dat *“het overige medische attest (25/10/2012) vertoont evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte”* en dat zij dit oordeel kennelijk onredelijk achten.

Zij kunnen hierin echter niet worden gevolgd. Immers verwijzen zij naar de chirurgische ingrepen die hun zoon ondergaan heeft en de vaststelling dat bij palpatie botteilandjes zijn waar te nemen die wijzen op een herverbening van de schedel. De chirurgische ingrepen betreffen immers de behandelingen die het kind heeft ondergaan en dienen, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet te worden onderscheiden van de graad van ernst van de ziekte of de ziektes. Ook wat de vaststelling dat bij palpatie botteilandjes zijn waar te nemen die wijzen op herverbening van de schedel betreft, dient te worden opgemerkt dat dit element van het medisch attest van 25 oktober 2012 evenmin op duidelijke wijze een graad van ernst van enige aandoening van de zoon van de verzoekers bevat. Het betreft hier immers een louter postoperatieve controle die op zich geen verband houdt met de graad van ernst van de ziekte zelve. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om, wat de door de verzoekers geciteerde vermeldingen betreft, te oordelen dat het attest geen graad van ernst van de ziekte bevat. De verzoekers betogen nergens, laat staan dat zij aantonen, dat de graad van ernst van de ziekte zou kunnen worden afgeleid uit andere vermeldingen van het standaard medisch getuigschrift of het attest *d.d.* 25 oktober 2012 waarnaar hierin verwezen wordt.

Waar de verzoekers stellen dat de voorgeschreven aard en hoeveelheid medicatie voldoende duidelijk wijzen op de graad van ernst van de ziekte, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat noch het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 6 november 2012, noch het medisch attest *d.d.* 25 oktober 2012, enige vermelding bevat van de medicatie die de zoon van de verzoekers moet nemen. Integendeel wordt in het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 6 november 2012 uitdrukkelijk (door het doorhalen van de vermelding *“medicamenteuze behandeling/medisch materiaal”*) vermeldt dat de betrokkene geen medicatie neemt. De kritiek van de verzoekers is dan ook niet dienstig.

Het is voorts evenmin dienstig om in het betoog ter ondersteuning van het middel te verwijzen naar de actuele medische toestand van de zoon van de verzoekers. De vermelding *“in casu dient het op 05/042012 geboren kind minstens thans om de 3 à 4 maand naar neurochirurgisch consultatie gaan met controle RX van de schedel totdat het kind ongeveer 2 jaar wordt en uiteraard voor zover de evolutie probleemloos verloopt”*, behelst de behandeling waarvan de verzoekers stellen dat zij zich op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift aandient. De Raad treedt te dezen echter op als annulatierechter, zodat hij niet kan overgaan tot een nieuwe beoordeling van de verblijfsaanvraag van de verzoekers. De Raad beschikt wel over de bevoegdheid om een wettigheidscontrole uit te oefenen op de bestreden beslissing, en dit in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen. Er dient echter te worden benadrukt dat de Raad in zijn wettigheidscontrole enkel rekening kan houden met elementen die aan het bestuur ter kennis waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Met loutere bemerkingen omtrent medische behandelingen die zich *“thans”* en dus op het ogenblik van het verzoekschrift aandienen, dit is dus ruimschoots na het nemen van de bestreden beslissing, kunnen de verzoekers de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

4.10 Gelet op hetgeen voorafgaat, kan worden vastgesteld dat de verzoekers met hun betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat motivering van de bestreden beslissing niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat de verzoekers het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat uiteraard niet om de motieven te weerleggen. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van de verzoekers niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en dat de aanvraag dienvolgens onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.11 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekers niet aantonen dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op de voorgaande besprekingen niet het geval is.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

4.12 Waar de verzoekers menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn wettelijk voorziene bevoegdheid te buiten gaat door te stellen dat de graad van ernst niet is vermeld, hetgeen onmiddellijk een inhoudelijk medische beoordeling zou behelzen die enkel door een geneesheer kan worden geëvalueerd, een inhoudelijke beoordeling door te voeren van de medische gegevens waarvoor enkel de arts-attaché bevoegd is, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 3 *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de *“de gemachtigde van de minister”* c.q. de bevoegde staatssecretaris de bevoegdheid (en zelfs de verplichting) toekent om een aanvraag die op medische gronden werd ingediend onontvankelijk te verklaren wanneer in het ter onderbouwing van deze aanvraag aangebrachte standaard medisch getuigschrift *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* niet zijn vermeld. Nergens wordt bepaald dat deze *“gemachtigde”* een arts dient te zijn of een medische scholing dient te hebben genoten. Evenmin is de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden om, alvorens uitspraak te doen omtrent het al dan niet vermeld zijn van de graad van ernst van de ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase de ambtenaar-geneesheer te raadplegen. Het oordeel omtrent het al dan niet vermeld zijn van de graad van ernst van de ziekte in het standaard medisch getuigschrift komt immers conform artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet enkel de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris, en geenszins de ambtenaar-geneesheer toe.

Er is geen sprake van machts- of bevoegdheidsoverschrijding, evenmin is artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet geschonden.

4.13 De Raad verwijst wat de aangehaalde maar niet verder uitgewerkte schending van artikel 3 van het EVRM betreft, naar de bespreking uiteengezet in punt 3. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ontvankelijk, bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsrechtelijke bepaling zou miskennen.

4.14 Het enige middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE